

Folketingets Socialudvalg

Dato: 2. maj 2012

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 25. april 2012 følger hermed social- og integrationsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 8 til L 141. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Pernille Skipper (EL).

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

DHO/ J.nr. 2011-7514

Spørgsmål nr. 8:

"Ministeren bedes redegøre for, hvorfor ministeren ikke mener, at det er tilstrækkeligt at give kommunerne mulighed for at indhente en retskendelse med henblik på at tilvinge sig adgang til familiers hjem."

Svar:

Sager om særlig støtte til børn og unge er ofte kendetegnet ved et godt samarbejde mellem den kommunale forvaltning og forældrene. Langt de fleste af de forældre, som har svært ved at håndtere forælderrollen, vil således gerne støttes, så de måske på sigt, kan være forældre uden bistand fra udenforstående. Dette indebærer også, at forældrene åbner døren for sagsbehandleren, så støtten kan tilrettelægges i hjemmet.

I et lille antal af sagerne er der alvorlig bekymring for barnet eller den unge, men forældrene ønsker ikke at hjælpe kommunen med at oplyse sagen og ønsker derfor ikke at lukke sagsbehandleren ind i hjemmet. Ofte fordi de ikke har forståelse for barnets eller den unges vanskeligheder, eller fordi de er bange for, at det kan betyde, at barnet eller den unge bliver fjernet fra hjemmet.

I ganske få af disse sager kan forholdene i hjemmet være en indikation på, at der er alvorlige problemer i hjemmet. Således har de senere år været en række sager, hvor børnene er vokset op under stærkt bekymrende, herunder sundhedsfarlige forhold, men hvor forældrene kontinuerligt har aflyst planlagte møder eller ikke har åbnet døren, når kommunen er kommet for at aflægge besøg i hjemmet.

Der kan være behov for, at adgangen til hjemmet kan ske hurtigt, da indhentelsen af en retskendelse og den tid, der er forbundet hermed, kan føre til, at formålet med adgangen til hjemmet ellers vil forspildes.

Dette kan være, hvis der foreligger oplysninger om bestemte forhold eller genstande i hjemmet, som vil kunne blive fjernet eller ændre sig, hvis der går for lang tid. Det kan også være, at der er oplysninger af så alvorlig karakter, at den kommunale forvaltning nødvendigvis må påse forholdene straks, men hvor det vurderes uproportionalt at fjerne barnet fra hjemmet.

Jeg vil gerne igen understrege, at denne bestemmelse er tiltænkt de ganske få tilfælde, hvor kommunen ikke ser andre muligheder for at oplyse sagen. Det er også vigtigt at pointere, at forvaltningens afgørelser om tvangsindgreb vil kunne påklages og i sidste ende efterprøves ved domstolene.

Som jeg har svaret på spørgsmål 2, er det vigtigt, at vi hver eneste gang vi overvejer at foretage indgreb i den personlige frihed, foretager en vurdering af, om det er nødvendigt, og om vi har fundet den nødvendige balance, i dette tilfælde mellem forældrenes frihed og mulighederne for at sikre børn mod alvorlig skade på deres sundhed og udvikling.

Det er i sidste ende et politisk valg, hvordan hensynet til forældrene vægtes over for hensynet til barnet. Jeg mener, at satspuljepartierne i dette tilfælde har fundet en fornuftig balance mellem de to hensyn. Bestemmelsen er vidtgående. Men det, mener jeg, er nødvendigt, hvis vi skal beskytte børnene i de få allermest alvorlige sager.

Karen Hækkerup

/ Lars Møller Christiansen